

Nr 384.

Av herr **Utbult m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 188, med hemställan om bemyndigande för Kungl. Maj:t att förordna om restitution i vissa fall av tilläggsskatt å bensin, som användes vid jordbrukets drift.

Vid 1948 års vårriksdag väcktes flera motioner, som gingo ut på restitution till fiskare av skatt på bensin, som användes vid yrkesmässigt utövande av fiske.

I bevillningsutskottets betänkande nr 23 vid samma riksdag föreslogs med anledning av ifrågavarande motioner, att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om en allsidig och förutsättningslös utredning snarast möjligt rörande frågan om rätt till restitution av skatt för bensin, som användes för yrkesmässigt bedrivet fiske, samt för riksdagen framlägga det förslag, vartill utredningen kan föranleda. Riksdagen beslutade i enlighet med bevillningsutskottets förslag.

Den av riksdagen beslutade utredningen tillsattes först i november 1948, varför utredningen icke kunde medhinna att slutföra sitt arbete så tidigt, att något förslag om restitution på bensinskatten kunde föreläggas 1949 års riksdag.

Med anledning härav motionerades om restitution av tilläggsskatten för tiden 1 april 1948 till och med den 30 juni 1949 till de fiskare, som förbrukat bensinen.

Jordbruksutskottet, till vilket ifrågavarande motion remitterats, avstyrkte densamma under hänvisning till den pågående utredningen.

Utredningen, som ansåg att fiskarna redan i år borde få restitution på tilläggsskatten på den bensin, som förbrukats från den 1 april 1948, föreslog i skrivelse till Kungl. Maj:t den 1 mars i år införandet av restitutionsrätt i fråga om viss del av tilläggsskatten å sådan bensin, som använts vid framdrivandet av motorbåt för yrkesmässigt utövande av fiske under tiden den 1 maj 1948 till och med den 30 april 1949. Restitutionen föreslogs till 22 öre per liter.

Det för restitutionen erforderliga beloppet kan uppskattas till ca 770 000 kronor. De sakkunniga anse emellertid att ett ställningstagande icke heller är nödvändigt för att avgöra om ett provisorium bör införas, när 1929 års förordning, som enligt vad förut framhållits jämväl gäller i fråga om till-

läggsskatten, föreskriver att restitution till fisket i princip skall ske. Vad som skulle tala emot en restitution är det särskilda ändamålet med tilläggs-skatten. Det kan emellertid icke anses att en restitution till fiskare skulle motarbeta de mål, man velat vinna med tilläggs-skatten, nämligen överbalansering av budgeten och minskning av bensinimporten, enär det rör sig om små belopp och ringa myckenhet bensin i förhållande till det stora hela. Det principiella avgörandet i denna del bör icke vara annorlunda beträffande fiskerinäringen än beträffande andra restitutionsberättigade enligt 1929 års förordning samt jordbruksnäringen.

I den kungl. propositionen nr 188 till denna riksdag anför finansministern bland annat i denna fråga, att genomförandet av de sakkunnigas förslag torde få konsekvenser, vilka icke för närvarande kunna helt överblickas, vidare att därest den föreslagna restitutionsrätten beviljades skulle detta i viss mån innebära ett föregripande av det slutliga ståndpunktstagandet i denna fråga.

Med anledning av detta finansministerns uttalande må erinras om att riksdagen 1948 beslutade och finansministern i den kungl. propositionen nr 188 i år föreslår restitution av tilläggs-skatten till jordbrukare oberoende av att åt utredningen uppdragits att utreda och inkomma med förslag om hur det skall förfaras i fortsättningen med restitutionen av bensinskatten även i detta fall, som dock gäller långt större belopp än vad det är fråga om till fiskarna.

Finansministern anför vidare, att det i och för sig icke föreligger något hinder att vid 1950 års riksdag, sedan de sakkunnigas definitiva förslag framlagts och granskats, upptaga frågan om restitution av tilläggs-skatten å bensin, vilken under tiden före den 1 maj 1949 använts vid yrkesmässigt bedrivet fiske.

Häremot torde man kunna anmärka,

1) att ju längre tiden går efter det att ifrågavarande bensin förbrukats, ju svårare, om inte rent av omöjligt, blir det för de myndigheter, som skola omhänderha restitutionen till fiskarna, att kunna kontrollera restitutionens riktighet, som ock för fiskarna att kunna ange den kvantitet, som förbrukats två eller tre år tidigare;

2) att ju längre tiden lider desto svårare blir det för fiskarna själva att kunna bestämma, vilken eller vilka fiskare i fiskelaget som äro berättigade till restitutionen eller hur stor del respektive fiskare skall få, detta senare beroende på att fiskelagens sammansättning icke alltid är konstant år efter år, utan att man byter om besättning gång efter annan.

Det torde därför i alltför många fall bli omöjligt att kunna få en rättvis fördelning till stånd av restitutionen, då densamma kommer så lång tid efter förbrukningen, som det här är fråga om. Enligt vår mening bör riksdagen därför redan i år besluta i enlighet med de sakkunnigas förslag av den 1 mars.

Med hänvisning till vad vi här ovan anfört få vi hemställa,

att riksdagen ville besluta uppdraga åt Kungl. Maj:t att vidtaga åtgärder för genomförandet av en restitution av tilläggs-skatten å sådan bensin, som använts vid framdrivande av motorbåt för yrkesmässigt utövande av fiske under tiden från och med den 1 maj 1948 till och med den 30 april 1949, med 22 öre per liter i huvudsaklig överensstämmelse med vad de sakkunniga anfört i skrivelse till Kungl. Maj:t den 1 mars 1949.

Stockholm den 27 april 1949.

Birger Utbult.

Wald. Svensson.

Edvin Jacobsson,

Carl E. Johansson,

Igelsbo.

Torp.

Olaus Nyberg.

Johan Ahlsten.

Sven Antby.
